

ρίστου ἀγάπης οὐ μόνον παρὰ τῆ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ λαῷ τῶν ἰθαγενῶν, οἵτινες ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν πασοῦν τῶν ἰατρῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ὑπέροχον τὸν Τσαγκαρόλαν, ἀγαπητότατον δὲ καὶ ἀξιόζηλον, εἶνε ὅτι διακαίεται ὑπὸ τῶν ἀγνοτέρων πατριωτικῶν αἰσθημάτων, πρόμαχος πάσης ἐθνικῆς ἰδέας, ἔχων τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐνεργείας εἰς ὅλας τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας ἐθνικὰς περιστάσεις. Εἰ καὶ ἄγει ἤδη τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας του, οὐχ ἤττον φαίνεται νεώτερος κατὰ δέκα καὶ δεκαπέντε ἔτη, οὕτω δὲ θαλερός, ἀκμαῖος, εὐπροσήγορος, χαρίεις, καὶ εἰλικρινὴς εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἀποτελεῖ προσφιλὲς μέλος τῆς ἀριστοκρατίας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικῆς παροικίας.

Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐκτιμῶσα τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος πολυτίμους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Σ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εἶχ' ὀρκίσει
Μιά χειμωλιάτικη κακὴ νυχτιὰ
Ἕνας καλόγερος σ' ἐρημοκλήσι
Νὰ πᾶν 'ς τὸν πόλεμο μέσ' 'ς τὴ φωτιά.

Τ' ἅγια Μυττήρια μεταλαβαίνουν,
Φιλοῦνε τρέμοντας τὴν Παναγιά,
Πέρνουνε τ' ἄρματα, 'ς τ' Ἀγραφα βγαίνουν
—Γήσου Καλόγερε . . . —Νάχετε 'γειά . . .

Πετοῦνε, φύγουνε, ἀντρειωμένοι
Κ' ἓνας τὸν ἄλλονε συχνὰ περνᾷ,
Τ' ἀσκέρι σύσσωμο μακρὰ προσμένει,
Διαβαίνουν ρέμματα, κάμπους, βουνά.

Τί νᾶνε τάχατες ποῦ ξάφνω πέφτει
 Ἐν τὸ λόγγο ἀνάμεσα μιὰ τουφεκιά,
 Μὴ καὶ παντρεύουε λεβέντη κλέφτη
 Καὶ πᾶν τῆ νύφη του μὲ τὰ προικιά ;

Μὴ ξεφαντώνουε, μὴ καὶ χορεύουε
 Νεράιδες, μάγισσας, μέσ' τῆς σπηλιαῖς ;
 Μέσ' ἔς τὰ μεσάνυχτα τί νὰ γυφεύουε
 Ἐν τὸ λόγγο ἀνάμεσα ἢ πιστολιαῖς . . .

Σὲ ῥάχαις χώθησαν ταμπουρωμένοι
 Καὶ ξάφνω πέφτουε σὰν τὰ σκυλιὰ
 Τοῦρκοι ἀμέτρητοι ἀρματωμένοι
 Τῆς νύχτας κόβουε τῆ σιγαλιά.

Ἐν τὴν ὥρα φτάνουε, τρέχουε, πᾶνε
 Πρῶτοι ἔς τὸ πόλεμο, μέσ' ἔς τὴ φωτιά,
 Μὲ λύσσα Τούρκικα κορμιὰ τρυπᾶνε,
 Γελοῦν τὰ χεῖλη τους, λάμπ' ἢ ματιὰ.

Τὰ βόλια ἀνάμεσα περνοῦν, σφυρίζουε
 Στραβά, θεόστραβα ἔς τὴ λαγκαδιά,
 Μ' αὐτοὶ ὀλόγυμα σπαθιά ἀνεμίζουε,
 Χτυποῦν κατάστηθα μέσ' τὴ καρδιά.

Τσακίζουε κόκκαλα, κεφάλια σπᾶνε,
 Θάνατο φέρνουε ὀποῦ σταθοῦν,
 Τριγύρω ὀλόγυρα τοὺς πελεκᾶνε
 Κ' οἱ Τοῦρκοι χάνονται πρὸ τοῦ χαθοῦν . . .

— Χτυπᾶτε, ἀδέρφια μου, χτυπᾶτε ἴσα
 Χτυπᾶτε ἀλύπητα μέσ' τὸ φαχνὸ
 Νὰ ἰδῶ ἔς τὰ μάτια τους σκοτάδι, πίσσα,
 Νὰ ἰδῶ τὰ χεῖλη τους χωρὶς ἄχνό.

Μὰ ἔκει ποῦ τρέχουε μιὰ σφιῖρα πέρνει
 Τὸν Λάμπρο ἔξαφνα μέσ' τὴν καρδιά
 Στέκει, σκοτίζεται, ἔς τὸ χῶμα γέρνει
 Πέφτει, σωριάζεται μέσ' ἔς τὰ κλαδιά.

—Ωχ! Παναγία μου γλυκειά παρθένα
 Βόλι μ' ἐπλήγωσε 'ς τὴν ῥεμματιᾶ,
 Νοιώθω τὰ πόδια μου νᾶν' παγωμένα,
 Κρύωσε ἡ Τούρκικη λαβωματιᾶ

Μόνος ὁ ἄμοιρος θὰ ξεψυχῆσω,
 Φεύγει τὸ αἷμα μου τρέχει 'ς τὴ γῆ,
 Μόνος τὰ μάτια μου θὲ νὰ σφαλῆσω
 'Σ τὸ γλυκοχάραγμα μέσ' 'ς τὴν αὐγή . . .

Ὁ Μήτηρος ἔρχεται ὁ ἀδερφός του,
 Κάτω νὰ κοιτῆται τότε θωρρεῖ
 Ποῦ κλειοῦν τὰ μάτια του, σβύνει τὸ φῶς του,
 Νὰ πάρηγ ἀνάσασμα δὲν ἔμπορεῖ.

Σκύβει καὶ ἤσυχα τότε σηκώνει,
 Τὸν παίρνει ἀπάνω του καὶ τον κρατεῖ.
 Ἡ νύχτα διάβαινε καὶ ξημερώνει,
 Τρέχει ὀργήγορα καὶ περπατεῖ.

Τρέχει ἀκούραστος, κάμπους διαβαίνει
 Πατάει 'ς τὰ αἵματα καὶ 'ς τὰ κορμιᾶ,
 Λόγια παρήγορα γλυκὰ τοῦ κρένει
 Μέσ' 'ς τὴν ἐλόμαυρη τὴν ἐρημιᾶ.

Μὰ ξάφνω ἀκούγεται κρότος καὶ πάλι
 Καὶ βόλι Τούρκικο κοντὰ 'ς ταῦτι
 Τὸν Μήτηρο χτύπησε μέσ' τὸ κεφάλι . . .
 Πέφτει 'ς τὰ γόνατα, μὰ τὸν κρατεῖ . . .

Γλυκὰ τὸν ἔσφιξε, σκύβει, 'ς τὸ στόμα
 Ἄθελα σμίξανε μὲ δυὸ φιλιὰ
 Καὶ ξεψυχῆσανε κ' οἱ δυὸ 'ς τὸ χῶμα,
 Πιασμένοι οἱ ἄμοιροι σφιγταγκαλιᾶ.

[1887]

ΣΤΕΦ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ